Obležení města Račice r. 1848.

Dle nejlepších pramenů sestavil Aug. Sedlaček.

(Pokračování.)

Mohlo být již asi deset hodin. Všude ticho, nic se nehýbalo. "Narodějnice" už dávno život svůj zhasly, kluci leželi už doma, a jen sem tam kmitalo se světlo v některém domě Račickém.

"Tak zatemo!" povídal Kašpar Maškě.

"Máš kudlu?" Františk na to. "Mám."

"Dej ji sem, ono to prsty nechce jít."

"Co děláš?"

"Nepovídal jsem ti, že mám dnes zvláštní nápad? Podívej se: tyhle pochodně rozřežeme kousek po kousku na svíčičky, nalepíme jich po mezích, po stromech a po hromádkách, zapálíme — a to pak bude něco!"

"A to budou v městě vyvalovat oči, jestli to někdo uhlídá! U "Vodičků" jsou páni ještě v hospodě!" radoval se Kašpar a pamáhal, až z něho teklo.

Za krátkou dobu bylo tajemné dílo dokonáno. Na sta menších a větších svíčiček pokrývalo část návrší po obou stranách silnice a táhlo se až na hodný kus louky k řece. Mezi to naneseno bylo, zvláště v popředí, mechu z blízkého lesa, do něhož řeka z jučin zabíhala, slámy, sena, hadrů na malých hromádkách, a do těch se nasypalo smoly a kalafuny, kterou pan učitel nedávno pohřešil, následkem čehož v neděli mše svatá nechtěla se líbit nikomu. Mezi tím chodili Františk a Kašpar a zapalovali.

"Domů nepůjdeme, Františku, viď?"

"Leda k vůli policajtu — ne?" prál Františk.

KAPITOLA ČTVRTÁ.

"My jsme pryč!"

U "Vodičků" byla ještě hromada hostí. Pan učitel hrál s městským důchodním bulku, a protože bylo zejtra prvního, nechal ho dvakrát vyhrát. Někteří hráli partii kulečníku a ostatní seděli jen tak u piva, rozvažujíce mocné události politické.

"Kolikátou?" ptal se pan purkmistr.

"Prosím, tohle už je patnáctá," klonil se sklepník.

"Tak ji zas napište. Ale dnes vám zpropitného nedám; jednu jste mi přinesl jen pod ucho!"

"Prosím," uklonil se znova sklepník a odešel.

"Tak prej chtějí mít v Praze republiku!" mínil pan purkmistr. "Stát se to mně — hned udělám druhého policajta a rád uhlídám, kdo by s nima něco začal!"

"No, nevím, nevím—" krčil soused rameny.

"Osm a dvacet, a poslední štich je šest — je čtyři a třicet; o pět očí víc. Jdu pro!" ozval se městský pan důchodní, hodně nahlas, aby mu toho všichni záviděli.

"Pro Krista Pána — milostpane! — honem — honem!" vletěl policajt do hostince.

"Co—co—co se stalo?"

"Už jsou tady! Je zle! a letěl ven. Hostinec za ním.

"Kde jsou?"—ptal se pan purkmistr a kolena se pod ním třásla.

"Já nevím—já jdu šturmovat!" řekl policajt a už byl u zvonice.

"Lidi, vstávejte, hoří!" křičel ponocný a mlátil na vrata.

"Ale, kde jsou — pro Krista Pána—kde jsou?" bědoval purkmistr.

Bam, bam, bam, bam! znělo děsně nad nešťastným městem.

"Hoří!" — volalo se na všech stranách a lid vybíhal ven v košilích, dívat se, kde. Ženy a děti—hrozný nářek.

"Lidi, utíkejte, už jdou na nás!" volal kdosi dole v městě.

"Bože milosti! Já je vidím!" vzkřikl purkmistr.

"Stříkačky, háky, žebříky!" křičel kovář.

"Je jich asi pět tisíc! Utíkejte!"

Bim, bam, bim! zvonil policajt.

"Ať mlynář pustí nahoře vodu!"

"Kde jste kdo, pojďte na ně!"

"Která ulice hoří?"

"Jde to od lesa a od Moudré Lhoty. Pánbůh s námi a matička boží!"

"To je světel—my jsme pryč!" zastánal purkmistr a kleslo jako rokovný Kościusko s "finis Poloniae!" k zemi.

KAPITOLA PÁTÁ.

"Mlťte pana nepřítele!"

Zmatek a poděšení dosáhly nejvyššího stupně. Kovář jezdil se stříkačkou po městě a hledal oheň, lidi rozevřenými hromničky, tvrc Brouksi vylomil důchodnímu plot a rozdával klacky, ženy se modlily, děti lezly do peřin, purkmistr ležel v bláte—a nikdo nevěděl, jak už přece věci mají.

Konečně se situace vyjasnila. Policajt vlezl nejvejš do báně a houkal přes celé město: "Lidi lidky, honem pakovat—banda je v městě za čtvrt hodiny!"

Více slov nebylo třeba; vědělť každý, co to volání znamená a jeden hlas hrůzy rozlehl se městem. Již se i vědělo, odkud armáda nepřátelská táhne a smělejší vylézali na střechy a odvážili se dokonce i na vršek na jižní straně města, aby shlédli nebezpečí.

A ono bylo hrozné — hrozné— až vlasy a paruky vzhůru vstávaly. Celá východní strana města byla na čtvrt hodiny vzdálí obklopena nepřátelským táborem, v němž pálilo na sta a na sta světel a strážních ohňů v popředí. Mezi tím mihaly se děsné postavy stráží nepřátelských. Nejlidnatější a největší část města byla takto nepřátelskému, "zhoubnému" outoku v šanc vydána, a nebylo tu ani zdi, ani příkopu, kterým by jen poněkud mohla býti chráněna. Posádka městská — dva vojáci na exekuci—na neštěstí toho dne odtáhla. A k tomu ke všemu byly nepřátelským vojskem Račice od Moudré Lhoty na čisto odříznuty!

"Lidičky, pakovat!" znělo s věže opět volání policajtovo a každý se křižoval, jakoby se zvonilo nejkrásnější klekání.—

Žid Aron Křapeles začal první vyklízet svůj krám. Všecko všudy, i cvočky, syrup a peří vházel na jednu hromadu do sklepa, zamazal hlínou, zamkl na dva západy a klíčovou díru chránil odhodlaně svým tělem, tak aby nepřítel, chtěl li by na syrup, musel prostrčit šperhák teprv jeho mrtvolou. Jen železné tyče a kosy vyházel na ulici volaje: "Tu máte, mlťte pana nepřítele!"

V minutě voněly Račice jako jedna fiala; kde kdo byl, nakapal si na cukr, na chleb, na brambory—slovem na všecko kapek pro leknutí tak, až se nad městem pára zdvihala.

Každý myslil teď jenom na zachování sama sebe a svého jmění. Sklepy a díry plnily se nářadím, peřinami, ženy a dětmi ve všech koutech a mnohý sklep byl přecpán tak, že musel dostat obruče, aby nepukl.

Spech a chvat, jakým se všecko uklízelo a schovávalo, není možno vypsat ani perem za šesták. Jen paní obroční rozbilo se 17 majolikových šálků na kávu, co dostala k svatbě, a z jednoho hrnce vylilo se jí přes polovic "jogrn." Musela to sice platit děvečka, protože nedávala za milostpaní pozor, ale což, kde nebyla děvečka? Tam bylo teprv škody! U Kudrnů se ve sklepě zapotili tak, že musili půl hodiny pumpovat vodu ze sklepa, aby jim nenatekla do špižírny, a Kyselovic Pepíkovi chytily na těle kalhoty, jak se zahřál. Nejpraktičnější byl štětkář Zefirin. Ten strčil celou chalupu do sklepa najednou a potom si mohl odpočinout.

"A tohle bude soudný den! Pánbůh s námi! A jen se nám dej, panenko Maria, dočkat božího rána, abychom po tmě neuhořeli!" ozývaly se různé, zoufalé hlasy po všech ulicích. Z domků, které byly banditům nejdříve na ráně, stěhovali se obyvatelé šmahem dál do města, kde již stál na náměstí zástup lidu ozbrojeného, kdo co popad: klacky, sekerami, kopáči, motykami, vidlemi a jazykem, hotov jsa odraziti první útok nepřátel.

Důchodní knížete pána vyběhl na první pokřik na zámeckou věž, odkud pohyby nepřítele nejlépe se daly pozorovati, a poručiv bránu zatarasiti, zkoumal, kolika proudy a kterým směrem armáda hodlá vtrhnouti na město. Zámek byl kolem do kola obehnán vysokou, silnou zdí, na kterou ještě předevčírem panský zahradník nasázel trní, aby mu mládež nemohla na angrešt. V předu hájila přístupu mohutná brána s těžkými, dubovými vraty, a proto se důchodní o zámek nebál. V nejhorším případě, když by se totiž zdařilo města bombardováním a útokem dobyti, mohl zámek dosti velký počet obranců v sebe pojíti a nepříteli několik hodin vzdorovati, dokud by z Vídně nepřišla pomoc.

Za chvíli sestoupil důchodní z věže na zámecký dvůr. Zde už bylo všechno plno světel a rozkaz běs konce. Zadní stranou, opačným směrem proti nepříteli, ujíždělo již dvacet vozů s kněžským nábytkem: bílými, stoly, pecí, skříněmi, pohovkami, dýmkami a tak dále. Okna se vyrazovala a otvory vypíchovaly pytly s hlínou, pískem a řezankou, aby se kouše — a nepřítel prý měl 24liberky! — do nich zarážely. Několik starých moždířů se nabilo a namířilo proti oblehatelí, aby v rozhodné chvíli vítězství jeho proměnilo se v úpinou porážku. Na zeď dal pan důchodní postaviti všechny sochy, které stály v síních a pokojích. Byly to fatrásy rytířů z dřívějších století, se štíty, meči a brněním. Každé se zavěsila do ruky lucerna, a zdaleka to vypadalo vskutku jako pevná, živá hradba, ze které na všecky strany vyhlížel nehorázný respekt.—

Pan purkmistr dlouho v bláte neležel, neboť—tak pěje souvěký básník—

"jak jest spadlo a věže báně
slovo policajta páně,
vstal purkmistr z bláta náhle,
utíkal do zámku—a hle!"

A teď zas nechme raději mluvit historii.

"Pomoc, pomoc, pane důchodní!" křičel zoufale pan purkmistr hlasem až do nebe volajícím a křik jeho vešel v uši pána zástupů.

"Pro pána Boha, co děláte, pane purkmistře!" přiběhl důchodní na zoufalý výkřik panu purkmistrovi vstříc. Byl již úplně přiveden na míru válečnou. V botě měl nůž, v kapse zavěrák, za pasem dvě pistole a sekeru, v ruce nabitou dvojku a pyksla plnou tabáku, aby mohl svým podřízeným dodávat posily. Válečný talent—nic jiného!

"Co říkáte, nevypálí nás?" ptal se úzkostně purkmistr. "Já mám všecko pod šindelem!"

"Ještě je pomoc," těšil ho důchodní, který se byl o pohybu nepřátel důkladně zpravil, "nepřítel se zdá odpočívati a sestavovati válečný plán, protože se nehýbe již přes čtvrt hodiny s místa."

"Opravdu?" pochyboval purkmistr.

"Toť se rozumí. Předně táhne vítr sem na město a bylo by jistě slyšet válečný ryk, hlahol trub a bubnů, řinkot zbraní a cos podobného, a za druhé, kdyby hned táhl, nenechal by za sebou celé ležení a nevydal ho v šanc armádě z Moudré Lhoty, která musí přijít na pomoc," vykládal důchodní.

"Ale—což jestli jdou po špičkách — aby jich nebylo slyšet?" namítal purkmistr.

"Co pak vás to napadá? Podle mezinárodní smlouvy, jak já ji znám, není dovolena žádná zbraň a žádná lest nepříteli, o které by ostatní válčící moci napřed nevěděly. Teď jsou válčící velmoci Račice a vy co jejich suverén musel byste dostat o tom zprávu. Kdo ví,—ale ne, ne! běžte honem do města a svolejte radu, ať vezmou obranu do ruky, sice nesvedete ničeho. Já, až spořádám zámek, přiběhnu se tam podívat. Jen rychle; vidíte, nepřítel se ani nehýbe," naléhal energický důchodní.

"Můj Bože, abys tak na ně ráčil seslat spaní!" vzdychal zkroušeně purkmistr a běžel na radnici.

(Pokračování.)

Z přednášky p. Bohuslava Kroupy v Praze o Americe.

Z Virginie jel p. Kroupa dále k cíli této cesty své, k San Francisku. Dráha vede z počátku krajinou jednotvárnou, brzo však vynikají na obzoru obrysy hor, modré jakoby ultramarinem vyvedené, a kdy nad těmito horami vynoří se z ranních par ohnivá koule sluneční a pojednou celé nebe zaskvěje se zlatou záplavou naskytuje se cestujícímu pohled věru úchvatný. V horách těchto vidět pan Kroupa ohromnou "propast emigrantekou," na jejímž dně teka Trukee tumně se valí. (Pozn. red. P. Z. Není to řeka Trukee, která vine se v hloubce 3000 stop nad místem kudy trať se vine, nýbrž řeka American. Řeka Trukee nalezá se na druhém, východním svahu Sierry.) Jsou v horách těchto ještě mnohé jiné prorvy takové, "kaňony" zvané, ale žádná z nich není rozměrů tak velkolepých, jako zmíněná právě "propast emigrantův."

S vrchů těchto sjíždí však k řece Sacramento, jejíž potíží poskytuje pohled překrásný. Je to kraj šarovný, půda před dvacati pěti lety ještě panenská, nedotknutá. Na lučinách bujnou travou porostlých pasou se početná stáda, tu a tam mezi stromy bělají se pěkné budovy farmářů. Na levém břehu řeky leží město rovněž Sacramento jmenované, na místě, kdež kapitán Sutter, Švýcar rodem, první zlato nalezl. Sutter stal se pánem všech těmář rýžovišť a získal si obrovského jmění několika set milionů, však nešťastnými špekulacemi přišel úplně na mizinu. Dřívější Kroesus odkázán je nyní ke skrovné podpoře státní.

Ulice města Sacramento vyznačeny jsou jen písmeny a nejživější život panuje tu v ulicích I a K. Velezajímavá je tu čínská čtvrť. Zvláště cestujícího příjemně překvapí nápis, jakýž tu a tam na prosté tabulce nade dveřmi se vyskytuje, hlásaje, že zde pan Samšing-kong-žong za levný peníz pere, žehlí a také utržené knoflíčky novými nahražuje. Ve dvořích jedné chatrné budovy stál nějaký syn "říše středu" a volal na krajana našeho, aby se šel "obveselit." Pan Kroupa posiechl a šel se "obveselit." Místnost, do níž vstoupil, vyzdobena byla podivnými figarami a zbudován tu též jakýsi oltář — pan Kroupa poznal, že k "obveselení" svému vešel do čínské modlitebny, v níž zápach ze sandálového dřeva a čadících svíček činil delší pobyt nesnesitelným. Rád tedy následoval čínského průvodce svého nahoru do jakési světnice, jejíž stěny z chatrných prken a polámaných latí byly stlučeny, a v níž k bídě hlavně špína se pojila. Ve světnici té stála chatrná postel, v níž se lehá ne po délce, nýbrž na příč; tvrdý špalek slouží za polštář a na posteli rozestřena špinavá pokrývka. Několik rozviklaných stolic doplňuje zařízení této místnosti, jež hrdě zove se "salonem pro kouření opia." Domácí paní, malá, vyzáblá scvrklá ženština žluté pleti a charakteristických očí mandlových, oděná širokými nohavicemi a modrou bluzou, pana Kroupu dosti vlídně uvítala. Byla opravdovou Číňankou, což jevilo se hlavně tím, že po spůsobu čínském za každým slovem vyslovovala "i"—na cizího posluchače působí to velmi komicky. Ihned konala přípravy ke kouření opia, vzala hrnec se sytkem, vložila do něho trochu opia a vařila je—neboť se opium kouří jen vařené a procezené. Muž její zatím vytáhl dýmku, nedlouhou to trubku bambusovou, na jednom konci otevřenou a na druhém zavřenou, při zavřeném konci pak opatřenou malým postranním otvorem, do něhož se nasadí jakýsi kalíšek. Šídlem pak vylovil kousek opia as jako hrách veliký, držel jej nad plamenkem malé lampičky a vložil jej konečně do dýmky, vybízeje zároveň hosta svého, aby kouřil. Pan Kroupa po nějakém váhání usedl na postel a přiložil dýmku k ústům; kterak kouření to chutná, nemůže určiti, zdálo se mu, že to má všechny možné chutě a vůně, ale ty nejodpornější; za chvilenku však již cítil se opojeným a hned upadl ve sny, krásné, luzné, čarovné... Dlouho trvalo toto opojení a když se konečně z luzných snů těch probral, pocítil nezvyklý kuřák následky strašlivé, zejmena prudké bolení hlavy, třesení, hučení v uších — malému hochovi nemůže býti no vykouření první viržinky říšť, než tu bylo panu Kroupovi, a na věky věků prý se zařekl, že dýmky opiové nevezme do úst. Na štěstí aspoň cena, kterou za tento "požitek" Číňanům zaplatil, byla pranepatrnou.

Ze Sacramenta jel pan Kroupa do San Francisku, kamž přibyl za krásné, jasné noci, v níž pohled na město, jako z moře vystupující, a po břehu na svahu vysokého horstva rozložené, v pozadí pak jako opřené o nebetyčnou Sierru Nevadu je věru šarovný. V přístavu zakotvena byla rakouská korveta "Fridrich", která tou dobou cestu kolem země konala. Pan Kroupa dověděv se, že na palubě nalezá se několik rodáků českých, důstojníků námořních, odebral se do přístavu, seznámil se tam s krajany našimi, mile se v kruhu jejich pohavil a umluvil s nimi společenský výlet k „ruské řece". Jeli do města Santa Rosa, jež leží v krásném údolí úrodném, kdež zejmena výborná réva se daří, a kdež rostou růžové keře, vlastně stromy tak ohromné, že větve jejich celé domy až po střechu pokrývají, tak že v době květu takový dům růžovým keřem obrostlý vypadá jako jediná obrovská kytice růží. Odtud podnikány menší výlety do okolí, a výletníci měli hodně příležitosti obdivovati se velebné kráse Kalifornie. Ačkoli to bylo v listopadu, bylo přec všude kolem živo jako v létě, včely poletovaly po květinách, malí kolibříci mihali se v čistém vzduchu, stromy skvěly se posud svěží zelení. A jaké to stromy! Dvě až tři sta stop vysoké a na 10 až 20 stop v průměru! V háji stromů takových cítí se člověk až stísněným — tak nepatrným se zdá mezi těmito velikány, jež vysoko nad hlavou jeho vážně šumí mohutnými svými větvemi . . .

Padesáte mil jižně od San Francisca leží město San José; kdež bohatý občan James Lick věnoval velkou sumu 700 000 dolarů na stavbu hvězdárny, kteráž dojista bude jednou z největších na světě. Odtud vedla cesta krajinou hornatou, v níž hory nad hory vystupovaly, široké rokle a divoké prorvy se otvíraly, hluboko pod cestou v údolí bystřina se proudila, a v dáli šírý oceán s oblohou v jedno splýval. Hluboko pod sebou viděli cestující Santa Cruz. Tu a tam vyskytují se pěkné farmy a rozsáhlé sady. Ovoce daří se tu vysoko v horách výborně; kdežto v údolí panují časté mlhy, je zde vzduch čistý a teplý. Teplota ta vysvětluje se polohou místa — právě v té vrstvě hor nesou se teplé proudy vzduchu. Ptactva nejrůznějšího, zvěře i dravé je tu množství veliké, z ryb hlavně mnoho chutných pstruhů se vyskytuje. Suchý horský vzduch zdejší prospívá prý lidem pralesními neduhy skličeným. Vzduchoton je tak čistý a průhledný, že daleko jasně vidíš; však naskytuje se také ta zvláštnost, že věci malé a zcela blízké zdají se mnohdy velikými a vzdálenými. Vzdálené hory vynikají ve vzduchu tom zvláštní barvitostí, modrou, ale se všemi nejjemnějšími odstíny. Nejkrásnější pohledy bývají tu v noci.

Pan Kroupa po té způsobem zajímavým líčil "lassování", to jest chytání divokých bůvolů lanem, a zmínil se pak o zdejším způsobu rýžování zlata, jež děje se methodou hydraulickou, při níž celé rýžovadlo z nádržky vysoko položené vodou se zaplavuje. Jeden dílec zdejšího rýžoviště vynesl za pět měsíců zlata za 84 tisíc dolarů, kdežto výlohy z rýžování obnášely pouze 14 tisíc. Největší kus ryzého zlata, jenž tu byl nalezen, vážil čtyři libry.

Další výlet podniknut do háje kalaverského, k obrovským "patriarchům rostlinstva". Již sama cesta k háji tomu byla zajímava; vozík tažen šesti koňmi, jimiž obratný kočí vládne s podivuhodnou lehkostí, i do vysokého vrchu jako šipka rychle uhání. Z daleka již vítají cestujícího první velikánové, jako přední stráže háje samého — smrky to zvýší 200 stop, v průměru pak až 12 stop čítající. U hostince na pokraji leží skácený strom, a na jeho pařezu zbudován pavillon, v němž kdysi 44 osob zcela pohodlně různé tance provádělo; máť pařez ten 32 stop v průměru. Mnoho takových hájů "velestromových" je v požehnané Kalifornii, ale tento, háj kalaverský, je ze všech nejimposantnější. "Stromy mnuti", jak se jim tu říká, dosahují v háji tom objemu až 102 stop, a výšky až 386 stop.

K zajímavému porovnání připomíná se, že dóm sv. Pavla v Londýně je svrší 360 stop, kapitol washingtonský 280 stop a naše pražská zámecká věž až po kříž 318 stop. Stromů, jež mají v objemu 80 stop, napočítáno tu asi dvacet. Domácí lid stromy tyto různě pojmenovat, říkaje tomu "Krásu lesní", onomu zas "Stará Panna", "Tři sestry", "Poustevník", "Pýcha lesní", "Otec lesa" atd. Tento "Otec lesa" je nyní povalen, a blíže něho "Matka lesa" také již dosna'a velké pohromy; Angličané sloupali z něho kůru a zavezli ji do "křišťálového paláce" londýnského, kdež však roku 1866 shořela. Kolem "Matky lesa" kupí se stromy menší jako dítky — odtud jméno onoho velikána. Strom "Mamut" má 96 stop v objemu, "Hercules" 95 a 320 stop výšky, "Poustevník" v objemu 60, svrší 350, "Stará panna" scvrklá a pokramocená je svrší 260 stop, a "Starý mládenec" vyniká nad ni o 29 stop; "Muž a žena", stromy blízko sebe stojící, mají v objemu po 60 stopách, a polámané spletené větve jejich svědčí, že ani toto manželství není zcela klidné a šťastné. "Pýcha lesní" — strom štíhlý, má 64 stop objemu a 275 výšky. Na mnohých stromech jsou tabulky s nápisem, obsahujícím jméno stromu, objem i výšku. Někteří tito velikáni jsou popáleni od Indiánů a loveč z dřívějších dob. Velkolepý tento háj objevil roku 1852 náhodou jistý lovec, jemuž druhové jeho dlouho nechtěli věřiti, až konečně lstí přilákal je na místo, aby se sami přesvědčili.

(Dokončení bude.)

Konsul H. Claussenius!

H. Claussenius & Co.
čís. 2. jižní Clark u.
CHICAGO, ILLINOIS.

Depositní a úsporní banka; směnky do všech míst v **Rakousku a Německu. Výplaty c. k. poštovními úřady. Plnomocenství** zákonitě vystavená; **dědictví** levně se vymahá; **cestovní pasy** se obstarávají; **přeplavní lístky** nejlepších společností parroplavebních v cenách nejnižších.

C. k. rak.-uherský konsulát.
H. CLAUSSENIUS, konsul.

Chicago & North Western
DRÁHA,
VELKÁ HLAVNÍ DRÁHA ZE ZÁPADU
DO CHICAGO A NA VÝCHOD.

Jest nejstarší, nejkratší, nejpřímější, nejpohodlnější, a v každém ohledu nejlepší dráhou. Jest největší železnodrážní organisací ve Spoj. Státech. Společnost vlastní a operuje

2100 MIL KOLEJÍ.
JEDINÁ DRÁHA NA NÍŽ JEZDÍ
Pulmanovy saloni vozy
MEZI C. BLUFFS & CHICAGO.

Žádná jiná dráha nejezdí s Pulmanovými ani jakými jinými salonními vozy mezi řekou Missouri a Chicagem.

Trať položena jest těžkými ocelovými kolejemi, které spočívají na štěrkové navážce a mosty jsou buď železné neb kamenné. Osobní vlaky zaopatřeny jsou všemi známými vynálezy, sloužícími k pohodlí neb bezpečnosti a jedou rychleji než kterékoliv jiné vlaky na celé pevnině. Společnost rozbřila valně veškeré své cestovní prostředky a staví ve vlastních dílnách parovozy i osobní vozy dle potřeby, aby mohla vyhověti všem požadavkům. Vládnouc nevyrovnatelnými prostředky, může společnost zaručiti dokonale pohodlí všem.

ROZKOŠNÁ VYHLÍDKA

která se cestovatelům po této dráze všude skýta, poskytuje po celé cestě střídavé panorama řek, vrchů a krajin, jimž na kráse není v Americe rovno.

K JÍDLU STAVÍ SE

vlaky na příhodných místech a zdrží se vlaky dosti dlouho, aby každý pohodlně jídla požíti mohl.

CESTOVATELE NA VYCHOD nechť pamatují si, že jest to

NEJLEPŠÍ DRÁHA DO CHICAGO

a do všech míst východu. Cestovatele po této dráze mohou vyvoliti si jednu z

PĚTI ROZDÍLNÝCH DRÁH

a použíti výhody

OSMI DENÍCH LINIÍ PALÁCOVÝCH VOZŮ Z CHICAGO DO

Philadelfie a New Yorku
a jiných měst východních.

Požadujte od jednatelů od nichž kupujete lístek po North Western dráze. Prohlédněte si listky a neberte je nejsouli na tuto dráhu.

Dostanete je u všech jednatelů, kteří i vaše kufry zdarma vzíti mají po této dráze.

PRŮJEZDNÉ LÍSTKY po této dráze do všech míst na východě koupíte v pisárně Central Ticket office drahy a v čís. 2. Montgomery ul. v San Francisco a u všech větších jednatelů drahy Central Pacific a Union Pacific i všech drah západních.

New Yorská pisárna, čís. 415 Broadway. V Boston čís. 5 State ul. V Omaha 240 Farnham. V San Francisco 2 New Montgomery ul. V Chicago 62 Clark ul., pod Sherman housem; 75 Canal, roh Madison ul.; na nádraží na Kinzie ul., roh zap. Kinzie a Canal ul.; v nádraží na Wells ul., roh Wells a Kinzie ul.

O podrobnější zprávy, které by jste snad od místních jednatelů obdržeti nemohli, píšte na

MARVIN HUGHITT, Gen'l Mang'r — W. H. STENNETT Gen'l Pass. Agt.
CHICAGO.

Příjezd a odjezd vlaků
V OMAHA

Příjezd		Odjezd	
Poštovní *	10 40 več.	Poštovní *	5,00 ráno
Express	10.00 ráno	Express	4.00 odp.

* Vyjma neděli. — * Vyjma neděli